

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 105.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392137392/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

som blev stridere og stridere, løb i ét Træk hele Vejen, løb i den vildeste Skræk — han syntes, det vrimlede i hans Spor af Skorploner og Rotter, der vilde hænge sig i hans Hæle og besmitte ham med deres Spy. Han rystede af Forbitrelse og Væmmelse — Væmmelse, så han troede, han skulde kaste op —

— — — — —
Næste Dag på Skolen kom Sigurd førende hen til ham:

«Næ — Tue! aldrig havde jeg troet, at ... —»

«Sigurd! Sigurd! ti stille!» skreg Tue og vendte sig bort, idet han holdt sig for Ørene.

«Men — hvad Pokker ... —» Sigurd måbede forundret.

«Sigurd, du må aldrig tale om det — aldrig,» Tue fortrak Ansigtet, «å, så skrækkeligt, så skrækkeligt —»

Sigurd rystede på Hovedet og halede op i Buxerne, mens han spyttede langt — dette her begreb han virkelig ikke — for Mage til — — — og hans Øjne glimtede velbehageligt.

— — — — —
Men kunde Tue end få Sigurd til at tie, hvor grueligt var det så ikke den Dag og alle de følgende at skulle være sammen med Mester Linné, at skulle se ham, høre hans Stemme og blive rørt ved af hans lange, magre Hænder, når han rettede Stilene eller Regnestykkerne. Tue krympede sig derunder som for et giftigt Kryb; ti det var Mester Linné blevet ham på den ene Nat. Han afskyede ham, som han havde afskyet Eline Petersen, ja, og langt mere, ti nu så han jo, at det Hele var hans Skyld — og ham havde han troet på og forsvaret mod Kammeraternes Spot! O, hvor han hadede, hadede ham, han kunde have slået ham, trampet og trådt på ham — for hvad havde han ikke berøvet ham og ødelagt for ham! Han kunde aldrig mere blive glad,